

και γείνη δήμεροι, εν τω συγχρόνως δια του ενταυθα αδελφου του Ξενοφωντος διεβεβαίου τον Μενελ. Νεγρεπόντε οτι εις αυτον και μονον θα άνηκη αποκλειστικως εν τω μέλλοντι, παρεκάλει δε αυτον ν' αναβάλη την μεταφοράν των πολιτικών του δικαιωμάτων εις Δρυμίαν και την εις Λοκρίδα περίοδον του ως μέλλον υποψήφιος βουλευτης αυτης και να τηρήση το πράγμα μυστικόν μέχρι του τέλους των εκλογών, όπως μη υποπτευθη την διαγωγήν του ο Παπαλουκάς και αποσύρη την συνδρομήν του, μεθ' ο θά ητο βεβαία η αποτυχία του.

Ευτυχώς όμως ο πράγμα εγνώσθη εγκαίρως, χάρις εις την ακριτομυθίαν του Ξ. Κυριαζή και ιδία του Μ. Νεγρεπόντε, οστις ηρξάτο από τούδε να συνιστά έαυτον εις πάντας τους γνωρίμους και φίλους του, ως μέλλοντα βουλευτή Λοκρίδος. Ως βλέπει πώς τις, αό Θεός αγαπή τόν κλέφτην, άλλ' αγαπή και τον οικοκύρηνη. Ίδού μανθάνει σήμερα ο Παπαλουκάς, όποιος δόλος υπεκρύπτετο υπό την υποψιφιότητα του υπ' αυτού υποστηριζόμενου Θ. Κυριαζή' δεν άμφιδάλλομεν δε οτι θα σπεύση να άρη απ' αυτού πάσαν συνδρομήν και να έλθη εις συνεννόησιν προς τινα των λοιπών υποψηφίων δημάρχων του δήμου Δρυμίας, διαθέτων υπέρ τούτου την έπιρροήν αυτού. Ίδού μανθάνουσι νυν και οι εκλογείς της Δρυμίας, όποιον αίσχος θα ητο δι' αυτού; η εκλογή του Θ. Κυριαζή, ως δημάρχου, του προπωλήσαντος αυτού ως άνδράποδα δι' του αδελφου του Ξενοφώντος εις τον Νεγρεπόντην' δεν άμφιδάλλομεν δε οτι και αυτοί πάντες μετά βδελυγμού θα αποστρέψωσι το πρόσωπόν των από του προδότη της τιμής των, καταψηφίζοντες αυτού πάντες.

Έκλογείς της Δρυμίας, εν τω πρώσωπώ του Θεμ. Κυριαζή κτυπήσατε κατά κερκλής την κακίαν και διασθοράν, την όποιαν θέλωσι να μάς παρεισαγάγωσιν οι Χαβιαροχανίται, άποδειξατε δε οτι έχετε συναισθησιν της τιμής σας,

την όποιαν οι Κυριαζαίοι δια της έπονειδίστοι αυτών συναλλαγής προς τον Μεν. Νεγρεπόντε τώσον καιρίως προσέβαλον θελήσαντες να σας άποδείξωσιν εις τον ενταυθα κόσμον ως παρ' αυτών πωλημένον κρίας.

Μεριστοφηλής.

ΕΝ ΜΕΤΡΟΝ ΕΤΙ ΚΑΤΑ ΧΟΛΕΡΑΣ

Ενώ φονεύομεν το θέρος καθ' εκάστην σωρείαν κυνών επί μόνη τή υπονοία μη τις τούτων, προσβληθείς αφρονς υπό λύσσης, δήξη—πράξις οντως θηριώδης, άλλα την όποιαν επιβάλλουσιν η σκληρά άνάγκη και η άνωτέρα βία—εν τούτοις δεν υποπτευόμεθα ουδόλως ηδη— οτε η χολέρα θερίζει εν Αιγύπτω και εκείθεν καταφεύγουσιν ενταυθα πολλοί καθ' εκάστην πρόσφυγες—μη εις τινα τούτων, ως πολλακις συνέδη, επώάζει και δύναται να φανη βραδύτερον της καθάρσεως το νόσημα και εμμεθα έτοιμοι να δεχθώμεν αυτούς εν Άθήναις η άλλαις πολυανθρώποις πόλεσιν ήμων, εν αις υπάρχουν οι τάσ πτωχάι οικογένειαί.

Το τούτο τον θεωρούμεν δια παν ένδεχόμενον κινδυνώδες και δια τούτο εκφράζομεν φανερά, όπως πάντοτε, χωρίς να λάθωμεν υπ' όψιν ένδεχομένην παρεξήγησιν, την γνώμην μας και διδάσκωμεν τί πρέπει να γίνη.

* * *

Αι προνοητικά κυβερνήσεις όπως προφυλάξωσι τάς πόλεις των εν τοιαύταις άπαισιαις περιστάσει, δεχονται μεν τους εκ μεμολυσμένων μερών καταφεύγοντας και χρησιμοποιουν αυτούς άρθήτως τα μέσα της συντηρήσεως και άνέσεως εν τοις λοιμοκαθαρτηρίοις, άλλα μετά την εικοσιδιήμερον καθάρσιν, κατά την γνώμην εμπείρου και διακεκριμένου ιατρού ην εδημοσίευσα κατά το 1866—τους μεν άπόρους τούτων σκορπί-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνχ. ιδ. αριθ. 140)

Ο Βλαϊρώ ειχεν ακριβείς πληροφορίας περι των συμβαινόντων εν Βλαϊνωύρ παρά της γυναίκος, ητις ητο επιφορτισμένη να επιτηρή την μαρκησιάν, επληροφορείτο περι παντός οτι εγίνετο εν τω τόπω. Εγνώριεν οτι η γενομένη άνάγκη υπό των δικαστών ουδέν άνεκάλυψεν, οτι ο Κάρολος Σεβέρυ και η σύζυγός του εμειναν άγνωστοι και οτι αι άρχαι άνωφελώς ποιήσασαι πανταγού έρεύνας παρετήθησαν τελευταίον της ιδέας του να συλλάβωσι τους αυτουργούς του εγκλήματος του Βλαϊνωύρ.

Η Βιρρέττη εύρισκεν οτι ο κύριος αφινεν αυτην πολύν καιρόν μετά της παράφρονος έντός του παλαιού τούτου πύργου, εκ του όποιου δεν ηδύνατο να εξέλιθη επί ουδεμιά προσάσει, τούθ' όπερ δεν ευχαρίσται αυτην και ητο περιλυσος μέχρι θανάτου. Έάν βεβαίως εγνώριζε, δεν θα εδέχετο τοιαύτην

έντολήν. Τη άληθεία η άπαιτήσις των υπερέβαινε τάς δυνατόμεις αυτης, ητις εκιδύνευσ ν' άπολέση το θάρρος της' δεν ηδύνατο πλέον να υποφέρη, ηθελε να επανέλθη εις Παρισίους και μεγαλοφώνως εζητεί την άπαλλαγην αυτης. Έάν δε δεν απήλλαττον αυτην ταχέως, ησθάνετο οτι θα εγίνετο και αυτη παράφρων.

Επειτα δε μετά τα γενομένα δεν ητο επικίνδυνον να επιτηρή την παράφρονα επί μακρότερον διάστημα χρόνου εν τω παλαιώ πύργω. Άνάγκη ητο να την μεταφέρουσιν άλλω. Διατί, αφού θέλουν να την αφήσωσι να ζήση, να μη περιορίσωσιν αυτην έντός φρενοκομείου; Ουδεις θα υπήρχε τότε φόβος, αυτη ουδέν ένθυμείται εκ του παρελθόντος, και ποτε, ποτε δεν θα θεραπείθη, θα μείνη παράφρων δια παντός.

Ο Βλαϊρώ άνεγνώρισε την δροσότητα των παρατηρήσεών της. Τωόντι η εν τω πύργω του Βλαϊνωύρ επί μακρόν διαμονή της μαρκησίας παρουσίαζε κινδύνους. Ήπεσεόθη τών βαρόνων Δουμαίζ και απεράσισαν μεταξυ άλλων ν' απαλλαγθώσιν ολοσχερώς της δυστυχούς νεαρής γυναίκός.

Ουδεμια μεταβολή επήλθεν εις αυτην η κατάστασις της ην η αυτη από πέντε ετών, ουτε καλλιτέρα, ουτε χειροτέρα. Εργενη μήτηρ χωρίς να το γνωρίζη επί τινας ήμερας διεσκεδάσε μόνον μετά τοις τεκνον της, ως μετά οιουδήποτε άλλου αντικειμένου' άνήρπασαν τούτο απ' αυτης, χωρίς να εκδηλώση την ελαχίστην συγκίνησιν ητο εν παίγνιον, το

ζουσι κατά τμήματα, εκτός των πόλεων και εις μέρη, εις δ δύνανται να εύρωσιν εργασία, ως παρ' ημίν σήμερα εις τον ισθμόν της Κορίνθου, εις την δύσμοιρον κατά το γήρας της Κωπατδα η εις επαρχίας έχούσας άνάγκην εργατών, ως εις την Τριφυλλίαν και άλλωγού ηδη— τους δε εύπόρους ειδοποιούσιν, οτι δεν δύνανται προσωρινώς να μεταβώσιν εις πόλεις πολυανθρώπους και οδηγούσιν αυτούς εις έξοχάς, άλλ' ουχι άπαντας όμοι εις μίαν, μάλιστα ηδη οτε ευτυχώς είναι θέρος και αι καθ' όλον το κράτος εύάεροι και παραδείσιοι έξοχάι μας εισιν ουχι μόνον θεραπευτικόν μέσον και φάρμακον ύγείας, άλλα και θαυματουργόν δια να άποκτήση τις έπίτερος δύο πνεύμονα κατά την εκφρασιν και να τους φάγη άν θέλη εις τάς Άθήνας τον χειμώνα, ως εκ της πληξέως.

* * *

Μή μοι ειπτε δε οι έχοντες τα μέσα ν' απέλθωτε εν άπαισις περιπτώσει, χωρίς να λαμβάνητε υπ' όψιν χιλιάδας πτωχών οικογενειών, αιτινες μόλις αποζώσιν εις τάς πόλεις μας μετά των τρωπερών τέκνων των και των γερόντων γονέων των, μη δυναμένον εκ της άνεχειας να κάμωσι βήμα. μή μοι ειπτε, λέγω, οτι η έλευθερία, η φιλανθρωπία, και ο πολιτισμός άπαιτούσι ν' αφήσωμεν έλευθέρους μετά την καθάρσιν των να μεταβώσιν, όπου θέλει εκαστος, τους εξ επιχολέρων μερών έχρομένους ένταυθα κακοτύχους πρόσφυγας, διότι θα σας άπαντήσω και άλλιν, ως και κατά το 1866, οτι έλευθερία, φιλανθρωπία και πολιτισμός δεν είναι ν' αφήσωμεν τους εκ μεμολυσμένων μερών έχρομένους, ειτινες εις στενωγορηθώσι και όλίγον χάριν σωσιδίου μέτρον, να περιπατούν με την τσιμπούκιά των και να κάμουν οτι θέλουν, άλλα να περιποιηθώμεν αυτούς όσον οίόν τε άδελφικώς και να προσφύλαξωμεν συγχρόνως—το κυριώτερον— τάς πόλεις μας και αυτούς ακόμη από μίαν δυστυχίαν, διότι η συμπύκνωσις όποσδη

ποτε εν ταις πόλεσιν ένσκα της ώρας μάλιστα του έτους δύναται να γεννηση και έτέρας ασθeneίας.

* * *

Ίσχη ίσχη λοιπόν εν όνόματι της άληθούς έλευθερίας, της καλώς έννοουμένης φιλανθρωπίας και του τελείου πολιτισμού, βάσις των όποιων είναι ο άμοιβαίος σεβασμός των δικαιωμάτων, και η έξασφάλισις της τιμής, της ζωής και της ιδιοκτησίας εκάστου— εν όνόματι, λέγω, της αγάπης προς τον πλησίον, κατά το άληθές πνεύμα του θεανθρώπου διδασκάλου παροτρύνουμεν τους άμοιδίους να τοποθετήσωσι τους άτυχείς αυτούς πρόσφυγας εις έξοχάς μέχρι του Σεπτεμβρίου, δια να άναπνεύσωσι συγχρόνως καθαρόν άέρα, ηδη οτε αι πόλεις ένεκα του θερους και της συμπυκνώσεως φυσικώς βρωμοούν, δια να καθαρισθώσιν έντελώς από την πνιγκράν και μεμολυσμένην άτμόσφαιραν, από την όποιαν έρχονται, δια να διώξωσι τέλος την μελαγχολίαν των και άνανκτήσωσι την όρεξιν των.

Μάλιστα ευχής έργον ηθελεν ειθαι, εάν και οι θανάμειοι ακόμη των κατοίκων των πόλεων άπέρχοντο εις έξοχάς καθ' όλον το θέρος, διότι επαναλαμβάνω μόνη η άραιώσις άποσβεβει τάς επιδημίας, όσω η συσώρευσις εν ταις πόλεσι τάς υποτρέφει.

* * *

Ναι, ακούσατέ μου και μη συγχωρήσατε εις τάς μεγαλούπόλεις μας την εισοδόν των εξ Αιγύπτου προσρχομένον προσφύγων, ένόσω είναι καλοκαιρία τουλάχιστον, και δι' άλλον έτι έπίσης σπουδαίον λόγον.

Εάν, ο μη γένοιτο, ένσκήψη κακόν εις την πόλιν μας, θα έλθωσι μετ' αυτού και αι δύο άναπόσπαστοι των μολυντικων νοσων συνδοιδόροι Εριννύς;— η προστατευομένη παρά των διατυπώσεων του Νόμου αίσχροκέρδεια ασυνειδήτων πωλη-

όποιον ελάμβανον από των χειρών της, τίποτε άλλο πληρης αναισθησία, πράχισις της καρδίας και του εγκεφάλου, έντελής; λήθη των πραγμάτων και των παρελθόντων συμβάντων, έμμηδένισις όλων των ηθικών δυνάμεων. Το όν εγένετο μηχανή.

Ο βαρόνος λοιπόν ουδέν ειχε να φοβηθη. Ήδύνατο ηδη ακινδύνως ν' αφήσωσι την μαρκησιάν εις την τύχην. Τι ένδιαφέρει η τύχη αυτης; Όσον δια το παιδίον, επί τινα ακόμη χρόνον ηδύνατο να το φυλάττωσι, τούτο δεν έστεινωχώρει αυτούς. Βραδύτερον, όταν η στιγμή επιστή, θ' απαλλαγθώσι και απ' αυτού εύκόλως, μεταφέροντες εις μεμακρυσμένον τόπον η εγκαταλιμπάνοντες εις έρημόν τινά δρόμον.

Εν Βλαϊνωύρ και τοις περίεξ η υπό του θανάτου των δύο άγνώστων προσενηθείσα συγκίνησις κατηνάσθη.

Ο Βλαϊρώ ηδύνατο να έμψασθη εκ νέου εις την χώραν. Άλλως δεν ειχε φόβον μη διεγειρη υπονοιάς διότι θα μετέβαινε εις τον παλαιόν πύργον μεσάνυκτα.

Γινώσκωμεν εκ της διηγήσεως του φύλακος του πύργου Γκραππιέ πως η μαρκησία άνηρέπαγη από τον πύργον, όπου από πενταετίας ητο εγκαθειρημένη.

Η Βιρρέττη ειχεν ένδύσει αυτην δι' ένδυμασίας χωριστάς, σχεδόν κινουρογούς. Πέδιλα, υποκαμίσαν εκ χονδρού άνευ σήματος ύφάσματος, έσθητα γονδρήν κυανήν, κάλυμμα λευκόν και μέγαν επενδύτην περιβάλλοντα την κεφαλήν, την ράχιν και τω στήθος.

Η άμαξα εζηκολούθησε την πορείαν της μέχρι της ανατολής του ήλιου και εύρίσκειτο έντός του διαμερίσματος του Άνω Σηκουάνα. Η όδος, ην ηκολούθησεν, ην η υπό του Βλαϊρώ υποδειχθείσα. Φυάσα η άμαξα εν μικρῷ χωρίῳ έστη πρό ξενώνος, τό μεν προς άνάπανσιν των ίππων, τό δε προς περισσότεράν προύλαξιν. Ο Βλαϊρώ δεν ηθελε να όδοιπορώσιν η μόνον την νύκτα.

Την τρίτην νύκτα κατά την δευτέραν ώραν της πρωίας ειχον διαβή το Τοννερ, άπομακρυνθέντες επίτηδες της μεγάλης έδοῦ της Βουργουνδίας και διευθυνθέντες προς το Ζουαγνύ δια τινος επαρχιακής όδοῦ.

Ο Βλαϊρώ όλίγον πρό της αύγης διέταξε τον ήνίοχον να σταματήση. Η άμαξα διήρχετο δια δάσους.

— Άνωφελές να υπάγωμεν μακρότερον, εψήθύρισεν ο Βλαϊρώ' η όδος είναι έρημος, εν δάσοι. τό μέρος είναι κατάληλον.

Πρώτος κατέβη αυτός. Επειτα η Βιρρέττη, ητις λαβούσα τον βραχίονα της μαρκησίας έβούθησεν αυτην να καταβή. Η δυστυχής παράφρων, ήμερος και πειθήνιος, υπήκουσε παθητικώς.

Εις σημείον τι του Βλαϊρώ, η Βιρρέττη την οδήγησεν εις την άκρον της όδοῦ και την ήνάγκασε να καθήση επί της κλίσεως του εδάφους.

Ο Βλαϊρώ και η γυνή ταχέως κατέλαβον θέσιν επί της

των και η καταδικωμένη παρὰ του Νόμου, χαλαρομένη, ως έννοείται εν καιρῷ πολιτικῶν άνωμαλιῶν και ένσκήψεως μολυντικῶν νόσων, λεηλασία των λωποδυτῶν, έργαζομένων πλέον άφρόβως.

* *

Άλλά τάχα, θά μοί εἴπητε, δέν δύναται και εἰς τὰς έξοχάς νά προσβληθῆ τις τῶν προσφύγων και οὕτω νά μεταδοθῆ ἡ χολέρα;

Ναί μὲν πρόσφυξ δύναται νά προσβληθῆ εἰς τὰς έξοχάς και ν' άποθάνῃ μάλιστα και από μακρὴν χολέραν, ἀλλ' άδύνατον να μεταδοθῆ ἡ άσθένεια, ὅπως συνέβη εἰς Ναύπλιον τὸ 1854 ὅτε ἐπιβάτης έντεϋθεν, ὁ μακαρίτης Πετράκης Χατζηπέτρος, τὸν ὁποῖον περιποιήθη λαχῶν συνοδοιπόρος του, ἀμα τῆ έκείσε άφίξει μας προσβληθεῖς αὐθωρεῖ άπέθανεν έντός ὀλίγων ὡρῶν, χωρὶς έν τούτοις νά μεταδοθῆ τὸ μόλυσμα, και ὅπως συνέβη εἰς Μέγαρχα και Κηφισιάν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος και άπέθανον οἱ καταφυγόντες εἰς Ἄθηνῶν έκείσε καταλυματίας Τυπάλδος και τις ἕτερος, οὕτως τ' ὄνομα μὲ διαφεύγει.

Τότε ἀληθῶς εἰς Ναύπλιον ένθυμοῦμαι προσβλήθησαν οὐχι από χολέραν, ἀλλ' από τὸν Πατριάρχην τῆς εὐκοιλιότητος, τὸν Ἄδᾶμ οὕτως εἶπεν αὐτῆς, τὸν κύριον φόβον, τὸ πρῶτον φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ κάτοικοι· ἀλλ' ὅταν εἶδον τοὺς περιποιηθέντας τὸν άσθενῆ, τοὺς πλύναντας, θέσαντας έν τῷ φρερέτρῳ και θάψαντας τὸ πτώμα ὅτι άπεναντίας κατέστησαν εὐτραφέστεροι, επανέλαθον τὰς πρώτας διασκεδάσεις των, ἀλλ' ἔλαθον συνάμα και μέτρα έξασφαλιστικά ὅπωςδήποτε και άπιγόρευτην τὴν εἰς Ἄθηνῶν και Πειραιῶς ἑλευθέραν συγκοινωνίαν.

* *

Άδύνατον λοιπὸν νά γεννηθῆ μόλυσμα, ἀρκεῖ νά καῶσι τὰ ένδύματᾶ και ἡ κλινοστρωμνὴ τοῦ θανόντος εἰς χολέρας,

ἀμάξης, οἱ δὲ ἵπποι μαστιγωθέντες άνεχώρησαν καλπάζοντες.

Τετέλεσται· ἡ μαρκησία Σαμαράνδ ἐγκατελείφθη. Τούνεϋθεν ὁ Βλαίρω και ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ οὐδὲ ἐζήτησαν νά μάθωσιν εἰς ποίαν τύχην κατεδίκασαν αὐτήν.

Και ἔτη παρήλθον.
Ταλαίπαρος Λουκία!
Τί ἔγεινε;

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ προστάτης

Α'.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Ποῖος βίος! ὅποια ζωή!

Πολλὰκις μετέχειρίσθησαν τὴν διπλὴν ταύτην ἐπιφώνησιν

ὡς ἔπραξαν εἰς Ναύπλιον, Μέγαρχα και Κηφισιάν, διότι κυρίως ἐξ ένδύματων και ἑμπορευμάτων δύναται νά μεταδοθῆ τὸ μόλυσμα.

Άλλ' εἰν ὑποθεθῆ και τὸ σχεδὸν άδύνατον νά γίνῃ και δευτερον κρούσμα εἰς τινὰ τῶν περιποιηθέντων τὸν θανόντα, εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νά ληρθῶσι μέτρα άποσοθήσεως και σβεσθῆ μάλιστα τὸ κακὸν, έν τῆ γεννήσει του εἰς έξοχά; και ὀλιγοκατοίκους ὅσω και εὐαέρους κόμας.

Ὅθεν, συμπολιταί, μὴ φοβῆσθε· πραγματοποιήσατε μόνον ὅσα λέγω, καθαρίζετε δις τῆς εβδομάδος τοὺλάχιστον, διότι ὄλαι αἱ νόσοι κυνηγοῦν τὴν πρωτότοκον ἀδελφὴν των βρωμῶν, τρώγετε κρέας και ὀπώρας ἀκόμη, ἀλλ' ὠρίμους, πίνετε κρασί, γλεντάτε και καλὴν ἀντάμωσιν τὸν χειμῶνα.

Φαλέζ.

ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, τῆ 17(29) Ιουνίου.

Από τὰ παρὰίμια ταῦτα ὕψη, από τὸ ἄχαρι τῆς Σοφίας κλίμα, από τὸ ἄγριον τοῦτο ἔδαφος, από τῆς ἀπολιτεύτου ταύτης κοινωνίας, έν ἡ εὐρίσκομαι, ἔρχομαι, — τῆ εὐμενεῖ ὕμῶν προσκληθεῖς ὑπέικων — νά καταλάβω μικρὰν τινὰ εἰς τὰς στήλας ὕμῶν θέσιν μετά τῆς ἐλπίδος ὅτι τὰ γραφομένα μου ἂν οὐχί τὴν ἐκτίμησιν τοὺλάχιστον τὸ ένδιαφέρον των ἀναγνωστῶν ὕμῶν δύνατὸν νά ἐλκύσωσιν.

ἀπό εἴκοσι πέντε ἔτων και ἔτι πρὸς ὀμιλοῦντες περὶ τοῦ βαρόνου Δεσιμαίτζ. Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ παρὰ τοῖς ἐντίμοις μὲν ἀνθρώποις ἦν ἔκφρασις μομφῆς, ένιστε μάλιστα ἀηθίας, παρὰ τοῖς ἀσώτοις δὲ, ἦτο θαυμασμοῦ και τρόπος τοῦ λέγειν ὅτι ἐπόθουν τὴν πολυτέλειαν και τὰς έν τῷ ἑλαφρῷ κόσμῳ ἐπιτυχίας τοῦ θαυμασίου βαρόνου.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ διῆγε βίον καταχθόνιον, παρεδίδοτο εἰς παντὸς εἶδους ἀκολασίας, αἰτινες ὑπερέβαινον κατὰ πολὺ τὰς τῶν περφημισμένων ἀσώτων.

Άλλ' ἕκαστον πρᾶγμα ἔχει έν τέλος· αἱ ἦδοναί ἀντί πλείστον τιμῶνται. Ὁ βαρόνος κατεσπάθησε μεγάλην περιουσίαν κλαπείσαν, τὸ δὲ μέλλον ἤρξατο φαινόμενον ὑπὸ τὰ μελανώτερὰ χρώματα αὐτοῦ. Ἐπλησίαζε νά καταβροχθίσῃ και τὸ τελευταῖον ἑκατομμύριον και ὅπως ἐξήκολούθει, τοῦτο δὲν θά διήρκει ἐπὶ μακρόν. Ἡδὴ ἐξ ἡ ἑπτὰ ἑκατομμύρια καταβροχθίσθησαν! Πνοῆ ἀνέμου ἤρκει νά παρασύρῃ τὸ ὑπόλοιπον.

Τὸ μέλαν νέφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἡ θύελλα ἐμελλε νά ἐπέλθῃ, ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἀνηγγέλλετο.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἦδη συνομολογήσει θάνατα ὑπὸ σκληροῦς ὄρους. Τὸ μέγαρον αὐτοῦ τῶν Ἡλυσιῶν Πεδιάων, ὁ πύργος τοῦ Βιλλ-δ' Ἀθραιῶ και μεγάλη τις πλουσία ἑπαυλίας, ἦν εἶχεν ἀγοράσει έν Νορμανδίᾳ, ἦσαν ένυπόθηκωμένα. Οἱ πι-

Ἡ Σοφία, ἡ πρωτεύουσα αὐτὴ τῆς Βουλγαρίας, ἡ κτισθεῖσα παρ' ἑλληνικῶν χειρῶν ἀρχαία αὕτη πόλις, ἡ ἐπικληθεῖσα Σαχιδίτζ (σκληρὸν και ἄχαρι ὄνομα) παρὰ των σήμερον καταχθόντων αὐτήν, — ἦτοι κέντρον, ὡς ποτε ὄμγαλον τῆς γῆς τῶν πατριῶν τοῦ Οἰδίποδος· ἐκάλουν οἱ πατέρες ἡμῶν, — αἰεὶ εἰς ὕψος ὑπερθαλάσσιον τετρακοσίων μέτρων, δηλαδὴ ὅση καθ' ἡ μανθάνομεν ἐκ των φύλλων ἐσκόπει ν' ἀνέλθῃ έν ἡ ἡμετέρᾳ πόλει ὁ ἀεροπόρος.

Τὸ κλίμα ἡμῶν εἶναι ψυχρὸν και ἀπολαύομεν κατὰ τὸ θέρος ἐκτὸς ὀλίγων ἔξαιρέσεων τῆς ποθητῆς ὕμῶν ἐκείνης δρόσου, ἦν έν τῷ πῶθῳ των τοσοῦτον καλῶς ψάλλουσιν οἱ αἰῶδοι τῆς Ἀττικῆς, τὸν δὲ χειμῶνα εὐαρέστως ένιστε βλέπομεν τοὺς 27° κάτω τοῦ μηθενικοῦ, ένῶ συνήθως δὲν ἀπολαύομεν ὀλιγωτέρους τῶν 10°. Ὑπὸ ταυτήν λοιπὸν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν και θερμολογικὴν κατάστασιν ἐμπνεόμενοι, και των πολιτικῶν και των κοινωνικῶν ἡμῶν κύκλων εὐχαρίστως θ' ἑκκοιῶν ὕμῖν τὰ νεώτερα.

Ἐχομεν εὐγενῆ, ἀγαθὸν και χαρίεντα ἡγεμόνα, ὃν πρὸ μικροῦ ἔτι ἐγνωρίσατε. Ἡ παρουσία αὐτοῦ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας έν Μόσχᾳ γνωρίζετε πόσων χηλίων έν τῷ ἀδολεσχεῖ ἡμῶν δημοσιογραφικῷ κύκλῳ ἐγένετο ἀφορμὴ. Ἐπῆλθεν ἡ ἀναχώρησις τῆς Α. Ὑψ. διαμενοῦσης νῦν έν Γαστάνιν και εἰσέτι τὰ πολλὰ ταῦτα σχόλια δὲν ἔλαξαν. Ἐν τῆ πολιτικῇ ἡμῶν ἀτμοσφαιρᾳ πλείστα ὅσα διακίθονται και ὄλωσ ἀντιπρακτικά. Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ ἡγεμὼν ἔπρεε κυβερνήσιν, πρὸς ἦν ὀμολογουμένως εἶχε δυσμενῶς ὁ τίπις. Πρὸ ὀλίγου οἱ αὐτοκαλούμενοι συντηρητικοὶ εἶχον ἐκ-

στραίαι του συναντῶντες αὐτῷ ἐξετόξευον ἀνησυχαστικά βλήματα.

Ἡδὴ κατ' ἀνάγκην ὑπολογίζων ἤρξατο μετριάζων τὰς δαπάνας του, περιορίσας τὸν ἀριθμὸν των ὑπηρετῶν αὐτοῦ και κρατήσας τρεῖς μόνον ἵππους έν τῷ σταύλῳ αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅ,τι ἠδύνατο νά ἐξοικονομήσῃ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, τραγμάζετο νά δαπανῆσῃ χάριν ἄλλου.

Ἡ Γεωργία, ἡ ἐπονομαζομένη Μῆλον Ἐρυθρῶδες, παλλακίς αὐτοῦ, ὠραία κόρη, γελόεσσα, δροσερὰ, και ἐρυθρὰ ὡς τὸ ἔλλοιν, τὴν ὁποῖαν πάντες οἱ φίλοι του ἐπόθουν, ἦν ἀπαιτητικὴ, εἶχεν ἰδιοτροπίας και δὲν ἠδύνατο οὕτως οὐδὲν ν' ἀρνηθῆ εἰς αὐτήν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Γεωργία ἐπόλει τοὺς ἵππους τῆς, ὅς δὲ ἤρρασκεν· ἐκρ τει τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν και ἀντικαθίστα αὐτοῦς διὰ χρημάτων ἅπερ κατέβαλλεν ὁ βαρόνος. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡ Γεωργία ἐζήτηε τὴν πραγματοποίησιν πάσης ἰδιοτροπίας τῆς πρὸς ζήμιαν τοῦ βαρόνου.

Τὸ τέλος τῆς καταστροφῆς τοῦ βαρόνου ἐπλησίαζεν, ἡ δὲ Γεωργία ἐσπευδε νά συναθροίξῃ τὰ συντρίμματα τῆς περιουσίας του: Ἐνῶ ἐκείνος κατεστρέφετο, αὐτὴ κατεπλούτει, ὅτε ἐπὶ ὁ βαρόνος εὐρίσκεν αὐτὴν πολὺ ἀπαιτητικὴν, αὕτη ἐραῖατο ἀνυπότακτος.

πέσει τῆς έξουσίας και ἐδόθησαν τὰ ὑπουργεῖα εἰς ὑπουργούς — γραμματεῖς, ὅπως καλούμεν αὐτοὺς ένταῦθα, ἡ ὑφυπουργοὺς, ὅπως ἄλλοιθι, και ἡ γενικὴ διεύθυνσις τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς εὐρίσκετο εἰς χεῖρας των δύο ρώσων στρατηγῶν κκ. Σόβολεφ, πρωθυπουργοῦ, και Κάουλθαρι, των στρατιωτικῶν. Οἱ Βούλγαροι πολιτικοὶ γῆν και οὐρανὸν ἐκίνουν ὅπως μεταβάλλωσι τὴν κατάστασιν ταύτην των πραγμάτων. Καὶ αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν δυσνηνεσχεῖται ἐναντι τῆς πίεσεως τῆς ἄλλοθενουῦς κυβερνήσεως του. Ἀναντιρρήτως ἐνήργησεν έν Ρωσσίᾳ, ἦς ἄνευ οὐδὲν ἐστι γενέσθαι, ὅπως μετακληθῶσιν οἱ στρατηγοί, συνάμα ὑποστηρίζομενος έν ταῖς προσπάθειαις του ὑπὸ διαφόρων βουλγαρικῶν ἐπιτροπῶν, αἰτινες παρευρίσκοντο ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς στέψεως. Ἄφ' ἐτέρου ὅμως ὁ πρωθυπουργός κ. Σόβολεφ ἐπίσης παρευρίσκειτο ἀντενεργῶν και προσπαθῶν νά διατηρηθῆ έν ἡ κατεῖχε θέσει. Ἡδὴ ἀναμένεται τὸ ἀποτέλεσμα των διασταυρωθεισῶν τούτων ἐνεργειῶν. Ἄφ' ἐνὸς μὲν ἀφίκοντο τηλεγραφήματα ένταῦθα παρὰ τοῦ γραφείου τοῦ ἡγεμόνος ἀγγέλλοντα τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ· ἐξ ἄλλου βεβαιούται θετικώτατα ὅτι και ὁ στρατηγός ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου. Ἄφ' ἐνὸς ἀγγέλλεται ὡς μέλλων πρωθυπουργός ὁ κ. Ἐχρενρῶδ, ἄφ' ἐτέρου πληροφοροῦμαι ὅτι προσεχῶς ἀφικνεῖται ὁ στρατηγός Σόβολεφ. Ἡ δευτέρα πληροφορία φαίνεται μάλλον πιθανή. Ἄλλ' ὁ βουλγαρικὸς λαός, ὁ νέπλις οὗτος έν τῆ ἀνεξαρτησία, ὡς πάντες οἱ ὀψίπλουτοι ἔχει μεγάλην συναίσθησιν τῆς αὐθιπαρξίας του και δυσανασχετεῖ ἐπὶ τῷ ὑπ' ἄλλην μορφήν νέῳ τούτῳ ζυγῷ. Θεωρεῖ τὴν ρωσικὴν κηδεμονίαν δυσφόρητον βάρος και ἐπιθυμεῖ αὐ-

— Ματάγια μου, τῷ ἔλεγεν, εἰν δὲν μοῦ δίδεις ὅ,τι σοῦ ζητῶ, ἀλλω θά φανῆ πρόθυμος νά μοῦ τὸ δώσῃ. Σ' ἀγαπῶ, δὲν θέλω νά σ' ἀφήσω· ἀλλὰ ἔξέρεις, αὐτὰ χρειάζονται.

Ὁ δὲ βαρόνος, ὅστις ἦτο ἔμμανῆς δι' αὐτήν, συνεμορφοῦτο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς. Ἡν ἄλλαις λέξεσι δούλος, αἰχμαλώτος τῆς.

Μεταξὺ των φίλων του συγκαταλέγετο και εἰς βραζιλιανός, μεθ' οὗ ἦτο στενώτατα συνδεδεμένος. Ὁ Πέδρο Κάστορα—οὕτως ὠνομάζετο ὁ βραζιλιανός— ἀφοῦ διῆλθεν ὄλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας διασκεδάζων, ἀφίκετο και εἰς Παρισίους, ἵνα διαδραματίσῃ ἐπὶ τῆς μεγάλης παρισινῆς σκηνῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὁ Πέδρο Κάστορα, ἐκατομμυριούχος, ὠραῖος, μάλις ἄγων τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος, εὐκόλως συνεστήθη.

(Ἄκολουθεῖ)

ρέντης ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ νὰ διατελῇ. Δύναται τις νὰ προσιωνισθῇ πλείστας δυσχερείας ἀν' ἐπαληθεύσῃ ἡ ἐπάνοδος τοῦ καὶ ὡς ἀτόμου μισκοῦ στρατηγοῦ κ. Σέβουφ. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκειται ἡ πολιτικὴ ἡμῶν κατάστασις.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἡγεμόνος ἐγένοντο αἱ δημοτικαὶ ἡμῶν ἐκλογαί. Καὶ τοι μετ' ἐνδιαφέροντος ὅπως δὴποτε τὰς παρακολουθεῖ τὸ δημόσιον, δὲν συνοδεύονται ὑπ' οἷας καὶ ἐν τῇ θερμῇ ἡμῶν χώρᾳ ζωηρᾶς κινήσεως. Ἡ κάλλιπὴ ἀνέδειξε τοὺς φιλελευθέρους, ἧτοι τὸ δημοτικὸν καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐγγώριον στοιχεῖον. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο εἶνε, καθ' οὗ ἐποιήσατο τὸν πόλεμον ὁ ἡγεμὼν, ζητήσας τὴν κατάργησιν τοῦ συτάγματος καὶ τὴν ἐπιταστὴν πληρεξουσιότητα. Ἐν τούτοις ἡ θέσις τῶν πραγμάτων καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἔνωσιν τῶν τέως ἀντιπάλων συντηρητικῶν καὶ φιλελευθέρων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ῥωσικῆς ἐπιρροῆς. Ἡ φιλόφρων συμπεριφορὰ τοῦ ἡγεμόνος πρὸς τὸν νέον δῆμαρχον τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ἐν Μόσχᾳ στέψιν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἡ Α. Ὑψηλότης ἐννοεῖ κάλλιστα τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Εἴσθε περίεργοι νὰ γνωρίζητε πῶς ἔχουσιν αἱ σχέσεις τῆς μικρᾶς ἑλληνικῆς ἀποικίας ἐν Σαρία. Δὲν δυνάμεθα νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς συμπολίτας Βουλγάρους ἐπὶ ἐλλείψει ἀβροφροσύνης πρὸς ἡμᾶς. Συνλλαττόμεθα μετ' αὐτῶν ἐλευθέρως καὶ ζῶμεν εὐτυχεῖς καὶ ἐλεύθεροι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ὁφείλω ν' ἀποδώσω τὴν δικαιοσύνην ταύτην. Ἀπὸ διετίας εὐρισκόμενος ἐνταῦθα καὶ ἀναστρεφόμενος πάσης τάξεως καὶ κατηγορίας ἀνθρώπους, οὐδέποτε ἔλαβον ἀφορμὴν ἢ λίαν εὐσυγκίνητος φιλετικῆ ἰσορροπία μου νὰ διαταραχθῇ καὶ ἡ ἑλληνικὴ μου φιλαυτία ἐκολλακεῖται πάντοτε ἀκούουσα πληρέστατα ἀναγνωρίζομένην τὴν ἑλληνικὴν εὐφυίαν καὶ ἱκανότητα. Ταῦτα γράφω ἐν τῷ πόθῳ μου ὅπως ἅπαξ ἂν ἀποδοθῇ δικαιοσύνη.

Προσεχῶς, ὅταν ὁ κάλαμὸς μου ἐξοικειωθῇ πρὸς τὰς στήλας τῆς πολυτίμου ἡμῶν ἐφημερίδος, θέλω γράψαι πλείοτερα-

Πρόσπερος.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἀείποτε ἡ κοινότης Ἀδριανουπόλεως ἐφρόντισε περὶ ἑλληνοπρεποῦς μορφώσεως τῆς νεολαίας αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξαετίαν ἐβελτίωσε, μετέβαλε καὶ ἐσυστηματοποίησε τὰ ἐκπαιδευτικὰ αὐτῆς. Ἀντὶ τῶν πρὸ ἐξαετίας λειτουργουσῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολῶν, ὀργανωμένοι εἰσιν ἤδη καὶ ἄριστα λειτουργοῦσιν αἱ ἀστυκαὶ σχολαί, ἀντὶ δὲ ἑλληνικῆς σχολῆς λειτουργεῖ ἤδη γυμνάσιον ἐκ τριῶν τάξεων, μὴ κατὰ τὴν θέσιν τετάρτης μέχρι τοῦδε ἐλλείπει πύρων. Ἐν τῷ γυμνασίῳ τούτῳ, διευθυνομένῳ νῦν ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σαμαρτσίδου, διδάσκονται ὑπὸ φιλοτίμων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τὰ αὐτὰ μαθήματα τοῖς ἐν τοῖς γυμνασίοις τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος διδασκόμενοι. Ἡ κοινότης Ἀδριανουπόλεως, ἣν ἀντιπροσωπεύει ἐφορεία κάλλιστα συγκεκριρο-

μένη ὑπὸ πρόεδρον μὲν τὸν πλήρη εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ διακεκριμένον Μητροπολίτην κ. Νεόφυτον, ἀντιπρόεδρον δὲ τὸν ἀκάματον καὶ βέκτην ἀσκησιπλάτην κ. Θεομᾶν Καλλιίδουλον, ἡ κοινότης λέγω Ἀδριανουπόλεως, ἐπιθυμοῦσα ἵνα μὴ ἡ παιδείσις ἢ μονομερῆς ἐμάρψωσεν καὶ ἐτελειοποίησεν ἀνώτερον κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον διευθυνομένον νῦν ὑπὸ τῆς ἀξιολόγου κ. Ἀσπασίας Γρηγοράκη. Ἐν ἅπασι τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις Ἀδριανουπόλεως φοιτῶσι 1600 ἄρρενα καὶ θήλαι διδασκόμενα ὑπὸ 28 διδασκάλων καὶ 13 διδασκαλισσῶν. Οἱ ἡγέται τῆς πνευματικῆς τοῦ ἔθνους κινήσεως οὐκ ἐπαύσαντο μέχρι τοῦδε ὑποδοθηόντες τοὺς ἀγῶνας τῆς ἑλλ. κοινότητος Ἀδριανουπόλεως. Νῦν ὅτε ἀνάγκη εἶναι νὰ συμπληρωθῇ τὸ γυμνάσιον σχηματιζομένης καὶ τῆς τετάρτης αὐτοῦ γυμνασιακῆς παιδείσεως δι' ἐλπίδος ἔχομεν ὅτι γενναίωτερον ἢ βοηθήσῃ τοῖς κινδυνεύουσιν ἐν Θράκῃ ἀδελφοῖς, ὅσοι ἐτάχθησαν ὑψηλὰ φρουροὶ τῆς κινδυνευούσης πατρίδος.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσις, 9 Ἰουλίου. Ἡ ὑπὸ τῶν βουλευτῶν τῆς ἀρκας ἀριστερᾶς ὑποβληθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου πολεμθεῖσα πρότασις περὶ ἀμνηστειῶν τῶν ἀναρχικῶν καταδικῶν ἀπερρίθη διὰ 30½ ψήφων κατὰ 89.

Ἀλεξάνδρεια, 9 Ἰουλίου. Χθὲς ἐγένοντο 83 θάνατοι ἐκ χολέρας ἐν Δαμιέττῃ, 50 ἐν Μανσούρᾳ καὶ εἰς ἐν Ἀλεξάνδρεια.

Λαγκᾶ, 9 Ἰουλίου. Ἡ χολέρα ἐπέσκηψεν ἐν Λοστὸν (!) τῆς Κίνας.

Λονδῖνον, 9 Ἰουλίου. Ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ὁ λόγος Φιτςμῶρις, ἀπαντῶν εἰς ἐρώτησιν τὸν Κ. Ἀρνόλδ, εἶπεν ὅτι ὁ Κ. Οὐδνδάμ ἐνετάλη ἵνα συστήσῃ τῇ Πύλῃ ὅπως ἐνεργήσῃ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ παροργίσῃ τοὺς Ἑλληνας αὐτῆς ὑπηκόους ἐν τῷ ζητήματι τῶν ἐκκλησιαστικῶν προνομίων τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου.

Κωνσταντινουπόλις, 9 Ἰουλίου. Ἀγστὰὶ ἡχημαλώτισαν τὸν Κ. Ἀλεξάνδρον Κόρπη, ὑπήκοον ἰταλόν, κτηματίαν ἐν Ζόλοβα (Ἀσίας), πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζητοῦσι λύτρα 100 ἑθωμ. λίρας.

Παρίσις, αὐθιμερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 420. Γαλλικὴ ρέντα (rente) 108,85. Τουρκικὸν δάνειον 10,15. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 363. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,29.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἑλληνικῆς ἀτυποποιίας Δ. Π. Γουδῆ εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι τὰ γραφεῖα αὐτῆς μετεφέρθησαν εἰς τὴν κατὰ τὴν πλατεῖαν Ἀπόλλωνος οἰκίαν τῆς κυρίας Καπρόνου παραπλεύρως τῶν γραφείων τῆς ὑπομνηστικῆς καὶ Βιομηχανικῆς τραπέζης. (Ἡ', 6)